

SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová
Žhavá noc
v Buenos Aires

ABBY GREENOVÁ

ŽHAVÁ NOC
V BUENOS AIRES

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

v jedné české písničce se zpívá „udělej cokoliv, co by zač stálo“ ... Nějak mně to v poslední době pořád zní v uších...

*A tak jsem uvažoval o tom, jak zásadní je pro každý dobrý příběh – a doufám, že příběhy, které Vám měsíc co měsíc přináším, za dobré považujete – to, že se hrdinové (často **konečně**) rozhodnou a něco udělají. Že přestanou být, s prominutím, ňoumové, kteří sebou nechají vláčet děním kolem sebe, místo aby ho sami ovlivňovali. Nevím, jak to máte Vy, ale já se vždycky těším na ten okamžik, kdy se rozhoupou. A konečně něco řeknou, pro něco se rozhodnou, zkrátka udělají něco, co by zač stálo.*

Tak Vám – sobě – nám přeji, ať to udělají co nejdříve.

A ať toho jsme v životě schopni i my sami!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**ŽHAVÁ NOC
V BUENOS AIRES**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Housekeeper's Twin Baby Confession

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1856-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1857-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1858-3 (PDF)

PROLOG

Carrie Taylorová byla příliš otupělá, než aby ji sžírala nervozita z přijímacího pohovoru na velmi prestižní místo hospodyně v Londýně. Vlastně si nebyla jistá, jak ji mohli považovat za vhodnou kandidátku, když její zkušenosti z pohostinství nesahaly dál než k práci v tříhvězdičkových hotelech v Manchesteru.

Podle toho, že se právě nacházela v georgiánském sídle v jedné z nejluxusnějších londýnských čtvrtí, to zjevně bylo na úplně jiné úrovni. Nejspíš s tím měla co do činění její touha přestěhovat se do přední světové metropole a skutečnost, že mohla nastoupit hned, protože neměla žádné rodinné ani pracovní vazby.

Žádné vazby.

Hrozilo, že emoce prolomí bariéru otupělosti, kterou si kolem sebe za posledních šest měsíců vytvořila. Znovu je přinutila, aby se stáhly. Tady ne... teď ne.

Kdyby se mohla usadit někde daleko, měla by čas lízat si rány a zahojit se. Když už ne citově, tak aspoň fyzicky.

Zahnala myšlenky na nedávnou traumatickou minulost a snažila se znovu soustředit na pohovor. Nebylo možné, aby tu práci dostala. A tohle uvědomění ji svým způsobem osvobodilo. Před ní vešel do kanceláře zástup podstatně víc okouzlujících a nepochybně zkušenějších žen. A jeden muž v třídílném obleku.

Neměli na sobě levné oblečení z konfekce. Carrie si popotáhla halenku a pokusila se uhladit pomačkané

záhyby. Ani sako a sukně k sobě neladily, ale měly stejnou barvu, takže to muselo stačit. V silonkách měla díru, ale doufala, že není vidět. Za poslední půlrok zhubla skoro sedm kilogramů a vážně by si měla koupit nové oblečení, ale před tímhle pohovorem doslova neměla času nazbyt.

„Nebudu lhát, jste trochu mimo požadavky klienta, ale když nebudeme riskovat, nic nezískáme, že?“ ozvala se náborová pracovnice. A pak se zvědavě zeptala: „Vážně jste nikdy neslyšela o lordu Lindenovi? Nebo Massimu Blackovi? Je to hrabě z Lindenu.“

Carrie zavrtěla hlavou a v duchu už počítala, kolik bude stát jízdné do Londýna. „Ne, měla bych?“

„Nejspíš k tomu není žádný zvláštní důvod,“ připustila žena, ale hleděla na ni, jako by jí narostla druhá hlava.

Carrie se zamyslela. Ten muž byl nepochybně bohatý. A hrabě. A lord. Možná politik? Nemohla vytáhnout telefon a něco si o něm zjistit na internetu. Proklínala se, že jí to nenapadlo ve vlaku, když měla příležitost. Nedělali to snad lidé před důležitými pracovními pohovory? Nezjišťovali si informace o potenciálním zaměstnavateli?

Představovala si ho jako staršího a velmi nóbl muže. Šedé vlasy? Hromový hlas? Ostatní zájemkyně vycházely z jeho kanceláře viditelně otřesené. Možná byl velmi impozantní.

„Slečna Taylorová?“

Carrie vstala tak rychle, až jí spadla kabelka z klína. „To jsem já,“ odpověděla rozrušeně a sehnula se pro ni.

Přísně vyhlížející asistent ji přešel ledovým pohledem a Carrie se snažila, aby se jí to nedotklo.

„Lord Linden vás nyní přijme. Tudy, prosím.“

Následovala mladého muže do úchvatné přijímací haly s klasickými černobílými dlaždicemi a mramorovým schodištěm vedoucím do prvního patra. Tam stál obrovský naleštěný kulatý stůl a na něm ta největší váza, jakou kdy viděla, plná všemožných exotických květin.

Byla tak ohromená jejich nádherou, že málem vrazila muži do zad, když se náhle zastavil přede dveřmi. Rychle o krok ustoupila. Chtěla si zkontrolovat vlasy a ujistit se, že je má stále úhledně stažené do drdolu, ale pod jeho přísným pohledem se neodvážila.

Asistent zaklepal a zevnitř se ozval hluboký hlas. „Pojďte dál.“

Carrie z nějakého důvodu přeběhl mráz po zádech. Dveře se otevřely a muž vstoupil, aby ji nechal projít. Carrie vešla dovnitř, ale na okamžik ji oslnilo slunce, takže v prvním okamžiku rozeznávala jen velmi vysokou a statnou postavu stojící u okna.

Pak udělala další krok a spatřila ho. Zaslechla, jak se hlasitě nadechla. A jako první ji napadlo: *Je mladý, ne starý*. A pak, že v životě neviděla krásnějšího muže. Byl jako oživlá antická socha.

Husté tmavě blondaté vlasy měl sčesané z tváře. Silnou čelist. Pevná ústa. Mohutná ramena. Z každého rysu tváře i těla číselo moc, výsady a něco dalšího, mnohem znepokojivějšího. Zemitá smyslnost – vrozený šarm, jaký u nikoho ještě nikdy předtím nezažila.

Něco jí povídal, ale Carrie ho neslyšela. Snažila se rychle vzpamatovat, ale byla otřesená. Ještě nikdy se jí nestalo, že by někdo nebo něco proniklo skrz její otupělost. Přímo do srdce.

„Promiňte, co jste říkal?“

Massimo Black potlačil podráždění. „Říkal jsem, abyste se posadila.“

Ta žena na něj hleděla, jako by nikdy neviděla muže. Byl zvyklý na poněkud méně nápadné reakce. Možná se jeho asistent mylil, když ho předtím informoval: „Tahle je poslední, šéfe. A zřejmě o vás nikdy neslyšela.“ A pak se na ni podíval.

Pomaloučku se svezl do křesla. Málokdy se setkal s někým, kdo by neznal jeho hrůzostrašný příběh o tom, jak zdědil po otci obrovské bohatství a šlechtický titul

hraběte z Lindenu v pouhých osmnácti letech, po předčasné a skandální smrti rodičů. Matka zemřela na předávkování drogami na rodinném venkovském sídle po zhýralém večírku a otec jen o několik týdnů později, když pilotoval vrtulník v doprovodu své poslední milenky. A pak přišla tragická smrt milovaného mladšího bratra, který zdědil destruktivní gen po rodičích, a to i přes Massimovu snahu udržet ho na správné cestě.

Massimo to všechno odsunul stranou.

Žádná z uchazeček o místo hospodyně na něj zatím neudělala dojem, přestože byly jejich životopisy a reference víc než dostatečné. Proto si nedělal velké naděje, že by se mu zrovna tahle, která nic z toho neměla, mohla líbit.

Žena – ověřil si její jméno... *Carrie Taylorová* – se posadila na okraj židle. Massima zajímalo, proč zaujala tak nepohodlnou pozici, a všiml si, jak si popotahuje sukni, jako by si ji chtěla přetáhnout přes koleno. Zahlédl záblesk bledé kůže. A díru v punčochách.

Massimo cítil, jak se v něm něco pohnulo. *Zbystřil*. A sám sobě se vysmál. Kvůli téhle nicce? Protože *byla* nicka. Šaty na ní visely a vypadala, jako by potřebovala pár měsíců někde na tropickém ostrově, aby se jí vybarvily tváře.

Světlé vlasy měla stažené do drdolu, ale kolem hlavy jí poletovaly uvolněné pramínky. Obličej měla na první pohled obyčejný, ale když ji pozorně sledoval, jak se rozhlíží po místnosti, viděl jemné rysy, rovný nos a překvapivě plná ústa. A její oči... obrovské a zářivě zelené. *Neobvyklé*.

Pak se na něj podívala a Massimo se musel ovládnout, aby nezareagoval.

Prohlédl si její složku. „Je tu uvedeno, že jste vdova?“ Zvedl oči právě včas, aby si všiml, jak se nepatrně zachvěla.

„Ano.“

Bodlo ho svědomí. Dobře věděl, jaké to je, ztratit

milovaného člověka. Bolest z bratrovy smrti byla po deseti letech stále živá.

„Omlouvám se. Stalo se to nedávno?“

Vyhнула se jeho pohledu. „Před šesti měsíci.“

„Také se zde píše, že můžete nastoupit ihned a nevádí vám se přestěhovat?“

„Ano.“

Massimo začal být zvědavý. Přijela až z Manchesteru, aby se ucházela o práci, na jejíž získání měla jen malou naději.

„Proč si myslíte, že jste kvalifikovaná na práci hospodyně v tomto domě?“ zeptal se.

Viděl, jak se nadechla a pod halenkou se jí nadmula nadra. Byla plnější, než by čekal. Odvrátil pohled a čekal na její odpověď. Opět rozhořčený, že ho takhle zaskočila.

A ovlivnila.

Hleděla mu přímo do očí. Její hlas byl tichý, ale zřetelný, s překvapivým nádechem ráznosti. „Vím, že nemám žádnou honosnou univerzitu ani kvalifikaci, ale pracuju od šestnácti let.“

„Tehdy jste odešla ze školy?“

„Ano.“

Massimo si nemohl pomoci, ale obdivoval její vzpurnost.

„Nastoupila jsem do místního hotelu, stlala jsem postele a uklízela koupelny a ve dvaceti letech jsem se vypracovala na vedoucí. Najímala jsem zaměstnance, řídila je a měla jsem zodpovědnost za hladký provoz... a vlastně za všechno.“

Massimo odložil složku a narovnal se. Zjistil, že jí věří. Nezaměnitelná hrdost v jejím hlase na něj zapůsobila. Neměla sice akademickou kvalifikaci, ale v malíčku měla víc zkušeností než kterákoli z předchozích uchazeček, s nimiž se právě setkal. Všechny byly nudné a nezajímavé, přesně jak očekával.

„V tom případě se tedy musím zeptat, proč to chcete

všechno opustit a jít se starat o nějaký dům v Londýně?“

Znovu se vyhnula jeho pohledu a po tváři jí přelétl stín. „Protože tam nemám žádné vazby a chtěla bych změnu. Chci získat víc zkušeností v soukromém sektoru.“

Massimo tušil, že je v tom něco víc, ale nechtěl na ni naléhat. Pak se rozhodl ve zlomku vteřiny, což mu nebylo vůbec podobné.

„Jste přijata. Máte měsíční zkušební dobu. Týden vám bude k dispozici dosluhující hospodyně, aby vám ukázala, jak to tady chodí a seznámila vás se všemi náležitostmi. Za jak dlouho jste schopná se sbalit a přestěhovat?“

Vytřeštila na něj oči.

„Myslíte to vážně?“

Přikývl. Fascinovala ho barva, která jí vyskočila ve tvářích. Ostře růžová. Rozproudila mu krev. V duchu na sebe vylil kbelík ledové vody. Takhle žena bude jeho hospodyní. Zakázané území. Pokud tu práci přijme, už nedovolí, aby s ním takhle mávala.

„No... Potřebuju den nebo dva...“

Massimo vstal a podal jí ruku. „Perfektní. Můj asistent vám pomůže s balením a přesunem.“

Carrie nemohla uvěřit tomu, co se právě stalo. Natáhla ruku a lord Linden ji přijal. Okamžitě ji pohltil žár. Jeho dotek na ni působil jako elektrický výboj.

Namlouvala si, že to způsobil šok z pracovní nabídky. A skutečnost, že byl tak charismatický. A *mladý*. MUSELA BY BÝT DOSLOVA Z KAMENE, ABY NA NI NEZAPŮSOBIL.

Stáhla ruku a nějak se jí podařilo ze sebe dostat: „Mockrát vám děkuju za tuhle příležitost. Ujistím se, abyste toho nelitoval.“

Zaplavila ji vlna úlevy, že se může vzdálit od všech chmurných připomínek dosavadního života. Mohla začít znovu. Na novém místě. Mohla se uzdravit. A možná se jednoho dne posunout dál.

Téměř násilím sklopila oči. Nebylo snadné odtrhnout zrak od pohledu lorda Lindena. Byl ponurý. A velmi těžko čitelný.

To je dobře, namlouvala si. Nechtěla v tom muži číst. Byl to její šéf a v sázce bylo příliš mnoho na to, aby ji jakkoli ovlivňoval. Ať už emocionálně, nebo fyzicky.

„Děkuju,“ zopakovala a slíbila, že se postará, aby neměl důvod litovat, že jí dal šanci.

PRVNÍ KAPITOLA

O čtyři roky později

Massimo se cítil lehce provinile. Právě odešel z rozhovoru pro přední finanční noviny. V autě mu zazvonil telefon. Podíval se na displej a zamračil se. Byl to jeden z jeho asistentů, kterého nepochybně zajímalo, co se děje.

Nevšimal si toho a šlápl na plyn, aby se vyhnul zácpě, ale ani řev motoru mu na náladě nepřidal. K tomu by potřeboval rovnou otevřenou silnici a žádné omezení rychlosti.

Zachmuřeně se usmál. Možná se konečně projevil jeho destruktivní rodinný gen? Ten, který připravil o život Massimova mladšího bratra. Zemřel na závodní dráze, když se hnal za nemožnou rychlost.

Ten novinář ho od začátku rozhovoru dráždil, když se ho koketně ptal, co si myslí o tom, že byl *znovu* jmenován nejbohatším mužem světa. A pak: „Cítíte zodpovědnost za to, aby další generace pokračovala ve vašem odkazu?“

Jinými slovy, jestli se chystá usadit a mít děti? Sotva se chtěl svěřit nějakému pisálkovi, že nemá v úmyslu zplodit další generaci Lindenů. Ne po tom, jaký příklad mu dali rodiče jejich destruktivní a chaotickou výchovou.

On i bratr byli odkázáni na chůvy a internátní školy. Jejich život byl málo konzistentní. Starší Massimo si

kvůli tomu vypěstoval silný smysl pro zodpovědnost. Touhu po uspořádaném životě a nutkání vytvořit z chaosu řád.

Jeho mladší bratr se vydal po vzoru rodičů opačným směrem. Massimo často přemýšlel, jestli by cítil potřebu se vzbouřit, kdyby si nedával takový pozor. Ale na téhle cestě se skrývalo šílenství.

Massimovi každopádně kolovala v žilách lehkomyšlná krev jeho matky, italské hraběnky, a otce, bezstarostného playboye. V žádném případě nehodlal riskovat, že by ji předal další generaci. Viděl, jak jeho bratr neuspěl a shořel – doslova. Nechtěl něco takového provést vlastnímu dítěti.

Milenky si pečlivě vybíral a strávil s nimi jen jednu noc, aby jim v žádném případě nemohl zavdat důvod si myslet, že by mohlo jít o něco víc. Poté co byl svědkem, jak otec zdecimoval i tu kapku matčina sebevědomí tím, že si porízoval milenky, aniž by se to aspoň snažil skrývat, neměl Massimo chuť zkoušet vlastní schopnost být věrný. Neriskoval by, že něco takového nějaké ženě provede.

Zatím mu vždycky stačila jedna noc. Tedy až do doby před šesti měsíci. Od té chvíle... Neměl na to prostě chuť –

Massimo projel elektronickou bránou svého londýnského domu. Prchlivost z výměny názorů s novinářem se vytratila, když vystoupil z auta. Vzduch pozdně letního města byl svěží a klidný. Došel ke vstupním dveřím a ty se jako mávnutím kouzelného proutku otevřely.

Žádný tam ovšem nebyl – jen jeho hospodyně, slečna Taylorová. Měla na sobě obvyklou uniformu – černou halenku s krátkými rukávy a černé kalhoty. Boty bez podpatku. Světlé vlasy úhledně stažené do drdolu. Žádný výrazný mejkap. Žádné šperky.

A bylo to. Ten zrychlený tlukot srdce. *Zbystřil*. Bez ohledu na to, jak moc se to snažil ignorovat nebo potlačit. A v poslední době to bylo čím dál těžší.

Podržela mu dveře. „Vítejte zpátky, pane.“ Trochu se

zamračila. „Nečekala jsem vás tak brzy... je všechno v pořádku?“

Podráždění znovu ožilo. Byl snad jeho život tak přísně řízený, tak předvídatelný, že se nemohl vrátit do vlastního domu s předstihem? A bylo to zvláštní, protože slečna Taylorová byla jednou z mála lidí, kteří ho nedráždili.

Ne, měla na něj jedinečný vliv. Představovala směs toho jedinečného nedovoleného povědomí a zároveň něčeho mnohem znepokojivějšího... hřejivého jako balzám. Jak si mohl někoho takhle uvědomovat a zároveň být v jeho přítomnosti klidnější? Bylo to směšné. Přestával se ovládat.

Pracovala pro něj už čtyři roky a často si gratuloval, že věřil svému instinktu a najal ji. Stala se jedním z jeho nejdůvěryhodnějších zaměstnanců. A proto se jí chystal požádat, aby mu prokázala velkou laskavost.

„Vlastně se vás musím na něco zeptat. Můžete jít do mé kanceláře?“

Carrie netušila, proč na vteřinu zaváhala, ale když se na ni lord Linden ostře podíval, odpověděla: „Samozřejmě.“

Poslušně ho následovala do pracovny a snažila se nevnímat, jak dokonale mu padne třídlílný oblek. Vlasy se mu nad límečkem košile trochu vlnily a Carrie cítila podivné nutkání se jich dotknout a poznamenat, že by se měl nechat ostříhat.

Vycítila, že má zvláštní náladu, ostatně jako vždycy – bylo to jako nějaký nevídaný šestý smysl. A ve skutečnosti vlastně nebyl náladový. Dokázal být zamýšlený, to ano. Ale nikdy si to nevyléval na personálu.

Vešla za ním do kanceláře a zavřela dveře. Přesně tady ji tenkrát přijal. Zvláštní, že uplynuly čtyři roky. Překvapil ji nával emocí. Tahle práce jí poskytla všechno, v co doufala. Místo, kde by se mohla usadit a začít se léčit.

Její neustále nepříjemné povědomí o šéfovi se dalo zvládnout. Většinou se vyhýbala očnímu kontaktu a jejich rozhovory se vždycky točily kolem domu a jeho rozvrhu. Hodně cestoval za prací. Někdy býval pryč celý měsíc.

Ale v poslední době pracovní cesty omezil a pobýval víc v Londýně. A vidět ho každý den jí začínalo trochu lézt na nervy. Pocit kontroly se pomalu vytrácel, jako by se jí vysmíval, že si vůbec mohla myslet, že ho má.“

„Prosím, posadte se, slečno Taylorová.“

Carrie poslechla a pořád si nebyla jistá, o čem s ní chce lord Linden mluvit. Usadil se do křesla za pracovní stůl, ale nějakým způsobem pořád dominoval prostroru, i když už se nad ní netyčil.

Už pár měsíců neměl milenku.

Přesně tato náhodná a podnětná myšlenka jí vyskočila v hlavě. Zrudla. Co to s ní dneska je? Co je jí po tom, jestli si v poslední době našel milenku, nebo ne?

Protože tě nebaví je ráno poté vyprovázet ke dveřím.

Carrie se snažila najít ztracený klid. Možná si je začal brát do hotelu? Nebo přespával u nich?

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

Carrie přikývla. „Ano... v pořádku. Jenom je tu trochu teplo.“

Lord Linden vstal a otevřel okno s výhledem do svěží zahrady. Naprostý luxus v centru Londýna. Carrie si jí ale nevšimla. Fascinovala ji hra svalů schovaných pod látkou obleku.

Podíval se na ni. „Je to lepší?“

Prohrávala na celé čáře. „Ano, děkuji.“

Znovu se posadil. Carrie sepjala ruce a modlila se, aby znovu neuklouzla.

„Víte, že zítra odlétám do New Yorku?“

Vlastně na to zapomněla. Projela jí vlna úlevy. „Ano. Na celý týden, že?“

„Možná i déle. Ale je tu problém. Moje stálá hospodyně, která se stará a manhattanský byt, odešla do

předčasného důchodu kvůli špatnému zdraví. A tím zatím nenašel nikoho vhodného. Během mé přítomnosti musím uspořádat malý večírek a rád bych měl pocit, že je o to řádně postaráno.“

Carriina úleva se vytratila a nastoupila panika. Nebyla si jistá, kam to směřuje.

Lord se narovnal. „Doufal jsem, že byste mohla jet se mnou?

„Mám jet do New Yorku? S vámi?“

Přikývl. „Po dobu mé přítomnosti vypomůžete jako dočasná hospodyně. Snad za vás před odjezdem najdeme náhradu.“

Carrie sevřela ruce pevněji. „Já... opravdu nevím, co říct. Nikdy jsem v Americe nebyla. Vůbec nevím, jak to tam chodí.“

Trápil ji milion věcí. Nedůvěra, zmatek, hrůza, a co bylo asi nejznepokojivější, i vzrušení. Tohle bylo přesně to, co *nepotřebovala*. Víc času ve společnosti lorda Lindena!

Naprosto klidně se na ni podíval. „Máte platný pas?“

Přikývla. „Nedávno jsem si ho nechala obnovit.“

Starý zvyk, kterého se nedokázala zbavit.

„To je všechno, co potřebujete.“

Znělo to tak jednoduše. Nebylo to nic složitého. Jen ji přeřadil z jednoho místa na druhé.

Jenže nebudeš mít klid.

Ocitla by se v jeho blízkosti, když měla pocit, že nad ním ztrácí kontrolu. Bylo by šílenství s ním jet... a přesto neměla na výběr.

Ale přesto se zeptala: „A nebudete mě tady potřebovat?“

Lord nemusel ani přemýšlet. „Postarala jste se, aby to tady šlapalo jako hodinky. Myslím, že se tu bez vás týden nebo dva obejdou. Jak jsem řekl, chystám se v bytě uspořádat důležitou událost. Ocenil bych, kdyby tam byl někdo, komu plně důvěřuji a kdo by na

všechno dohlédl. Nebudete se muset starat o maličkosti – můj newyorský asistent bude plnit všechny vaše příkazy.“

Pomaloučku to vstřebala. „Týden nebo dva?“

Přikývl. „Dokud neskončí mé závazky. Jsem si jistý, že můj tým do té doby sežene novou hospodyni.“

„Myslím, že nemám na výběr,“ zkonstatovala.

Povyτάhl obočí. „Opravdu by bylo tak hrozné strávit pár týdnů v New Yorku? Ve svém volnu si budete moct dělat, co se vám bude chtít.“

Carrie si uvědomovala, že by bylo divné odmítnout. Byla jeho londýnskou hospodyni. Jeho požadavek byl naprosto rozumný. A zval ji do New Yorku. Nikdy se mimo Británii nepodívala.

„Tak dobrá. Pojedu s vámi.“

„Výborně. Odjíždíme zítra před obědem. Věřím, že vám to poskytne dost času, abyste si vyřídila svoje věci a zajistila, že dům zůstane v dobrých rukou,“ řekl rázně.

„Samozřejmě,“ odpověděla Carrie s lehkostí.

Možná se jí to všechno jen zdálo a chovala se směšně.

„Skvěle. To je vše, slečno Taylorová.“

Carrie si pospíšila ven, než se sebe udělá hlupáka.

Čtyři roky pro něj pracovala bez jediné přeháňky a najednou měla pocit, že se blíží bouře.

Carrie cestovala letadlem jen párkrát a nikdy ne soukromým. Myslela, že už si zvykla na luxusní život v londýnském domě lorda Lindena, ale štíhlý, elegantní letoun se její samolibosti doslova vysmíval.

Interiér byl vyvedený v krémové a zlaté. Husté plyšové koberce. Křeslo, ve kterém seděla, jako by někdo vytvaroval přesně pro ni. Bylo to víc než dekadentní.

Seděla v přední části letadla a lord Linden se usadil s notebookem u stolu a pracoval. Po celou dobu letu jí stewardka nabízela libovolné pití a jídlo, které se obvykle podávalo na společenských večeřích. Rozhodla se pro vodu.

Byla příliš rozrušená, než aby mohla spát, a tak střídavě pozorovala z okna mraky a listovala časopisem, který ve skutečnosti nečetla. Po několika hodinách si všimla, že už dlouho neslyšela lordův hluboký hlas.

Připadala si jako voyeur, když se kradmo ohlédla a spatřila ho, že sedí s dlouhýma nohama nataženýma do uličky a s vráskou na čele si pročítá nějaký dokument.

S rozepnutým límečkem a vyhrnutými rukávy košile, s vlasy rozčuchanými, jako by si je prohrábl rukou, a se strništěm vypadal, jako by měl popíjet šampaňské s krásnou ženou, a ne číst obchodní zprávu. Z toho muže vyzařoval sexappeal způsobem, který si podle Carrie ani neuvědomoval.

Věděl, že ho má – to bylo zřejmé z každého lordova pohybu – ale bylo v tom ještě něco jiného... atmosféra znuděné nonšalance, která mu dávala další výhodu. Působil tak naprosto arogantně a odtažitě zároveň. Byla to opojná kombinace, která nepochybně přitahovala ženy.

Ne však ji. Nenechá se nachytat.

Jako by vycítil, že ho pozoruje, Massimo vzhlédl a Carrie příliš pomalu sklopila oči, takže nestihla uhnout jeho temnému pohledu. Zalapala po dechu a cítila, jak jí do tváří stoupá horko.

Tichý hlásek v hlavě se jí začal vysmívat. *Vážně to máš pod kontrolou? Víš to jistě?*

Přimhouřil oči. „Je všechno v pořádku?“

Přikývla. „Ano... děkuji.“ Když odložil svazek papírů, spěšně dodala. „Promiňte, nechtěla jsem vás rušit lordě Lindene.“

Věnoval jí tvrdý pohled. „Nemusíte mě oslovovat titulem.“

Říkala mu tak už čtyři roky.

Carrie potlačila překvapení. „Já... dobře.“ Nemohla mu přece říkat jménem. Příliš jí to připomínalo milenky, které musela ráno poté vyprovázet.

„*Nechal mi Massimo vzkaz?*“

Už měsíce žádnou neměl, připomněl jí ten šibalský hlas.
Carrie ho zoufale umlčela. „A jak vás mám oslovo-
vat?“

„Massimo.“

Carrie zrudla. „Jste si jistý, že je to... vhodné?“

Její šéf se na ni zamračil. „Ano, pokud řeknu, že je.
Z lorda Lindena si připadám jako zatuchlý stařík a nic
takového nejsem, že ne?“

Při pohledu na jeho tělo oblečené jen v rozhalené
košili a kalhotách si Carrie nemohla pomoci a odpově-
děla: „Ne.“

Massimův pohled sklouzl k malému stolku. „Žádné
šampaňské?“

Carrie se narovnala. „Je sotva po poledni.“

V koutku úst se mu objevil úsměv. „No, vlastně je ve-
čer.“

Najednou se cítila podivně odhalená. A neobratná.
Zdálo se, že se kolem ní rozplývají hranice, které byly
čtyři roky vytesány do kamene.

„Taky sis nic nenalil,“ poznamenala.

Nepatrný úsměv zmizel. „Já vlastně moc nepiju.“

Měl pravdu. Carrie ho často pozorovala během ve-
čírků v domě, kde se držel na okraji společnosti a držel
sklenku sektu, ale vůbec se jí nedotkl. V pracovně měl
malý bar plný nejdražších a nejexkluzivnějších lahví
whisky na světě, které zůstávaly téměř plné.

Na těchto večírcích se vždycky tvářil zachmuřeně
a nepřístupně, ale přesto k němu nevyhnutelně mířily
zástupy žen, které jeho nedostupnost nebraly jinak než
jako výzvu.

Carrie se chystala říct, *že by se měla vrátit k práci,*
ale z úst jí vyšlo něco úplně jiného. „Bylo by v pořádku,
kdybych tě požádala, abys mi říkal Carrie? Kvůli slečně
Taylorové si připadám jako učitelka.“

Na okamžik ji napadlo, že to možná přehnal, přes-
tože ji požádal, aby také používala jeho křestní jméno.
„Bylo by to naprosto v pořádku,“ odpověděl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Žhavá noc v Buenos Aires*.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.